

opusdei.org

A Prelátus 2013. novemberi levele

„Várom a holtak feltámadását és az eljövendő örök életet.” A Prelátus gondolatai a Hiszekegy utolsó cikkeiről.

2013.11.04.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Néhány hét múlva véget ér a hit éve, amelyet a Szentatya november 24-én, Krisztus Király ünnepén zár le. Ennek alkalmából arra biztatlak benneteket, hogy olvassátok újra az

Atyánk egyik szentbeszédének e szavait: ***Amikor a Hiszekegyet imádkozzuk, megvalljuk hitünket a mindenható Atyában, Jézus Krisztusban, az ő Fiában, aki meghalt és feltámadt, valamint a Szentlélekben, Urunkban és Éltetőnkben. Megvalljuk, hogy az egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyház Krisztus teste, melyet a Szentlélek tölt el élettel. Örömmel valljuk a bűnök bocsánatát és az örök élet reményét. De eljutnak-e ezek az igazságok a szívünk mélyéig, vagy esetleg elakadnak és csak az ajkunkon maradnak meg?[1]***

Ma Mindenszentek ünnepe, holnap pedig a halottak napja arra hív minket, hogy gondoljunk az örök életünkre. E liturgikus ünnepek a hitvallás utolsó cikkeit tárják elénk. Valóban „a keresztény Credo – hitünk megvallása Istenben az Atyában, a Fiúban és a Szentlélekben, valamint

az Ő teremő, üdvözítő és
megszentelő tevékenységében – a
tetőpontjára ér, amikor meghirdeti a
halottak föltámadását az idők végén
és az örök életet”.[2]

A Hiszekegy pár szóban összefoglalja
a *végső dolgokat*, amelyek egyéni és
közösségi szinten bekövetkeznek
majd minden ember és az egész
világmindenség életében. A helyes
értelem képes megérezni, hogy a
földi élet után van egy *túlvilág*,
amelyben teljesen megvalósul majd
az igazságosság, amelyet ebben a
világban oly sokszor megsértünk.
Azonban egyedül az isteni
kinyilatkoztatás fényénél – és főként
Krisztus megtestesülésének,
halálának és feltámadásának
világosságával – öltenek ezek az
igazságok határozott formát, noha
továbbra is a titokzatosság fátyla fedi
őket.

Krisztus tanításának köszönhetően a végső dolgok elveszítik azt a sötét és fatalista értelmet, amelyet a történelem során oly sok ember tulajdonított és tulajdonít ma is nekik. A testi halál mindenki számára nyilvánvaló valóság, Krisztusban azonban új értelmet nyer. A halál nemcsak az anyagi lét következménye, mint amikor egy anyagi test természeténél fogva hajlamos az enyészetre, és nem is csak a bűnért járó büntetés, mint ahogy az Ószövetségben szerepel. Így ír róla Szent Pál: *számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség.* Egy másik alkalommal pedig hozzáteszi: *igaz kijelentés ez: ha meghalunk vele, majd élünk is vele.*^[3] „A keresztény halál lényegi újdonsága ez: a keresztség által a keresztény szentségileg már »meghalt Krisztussal«, hogy új életet éljen. Ha Krisztus kegyelmében halunk meg, a testi halál befejezi ezt a »Krisztussal való meghalást«, és véglegessé válik

beiktatásunk Krisztusba az Ő megváltása által.”[4]

Az Egyház minden pillanatban Édesanya. A keresztség vizében új életet adott nekünk, Krisztus életét, és vele együtt a jövőbeli halhatatlanság ígéletét. Később a többi szentséggel –főként a szentgyónással és az Oltáriszentséggel – gondoskodott arról, hogy Krisztus jelen legyen és ott éljen a lelkünkben. Majd amikor beköszönt egy súlyos betegség vagy eljön a halál pillanata, újra odahajol gyermekei fölé, és megerősít minket a betegek kenetével és a szent útravalóval: ellát minket minden szükségessel ahhoz, hogy reménnyel és örömteli békével vágjunk neki ennek az utolsó útnak, amelynek végén Isten kegyelmével mennyei Atyánk karjai között találjuk magunkat. Érthető tehát, hogy sok előtte vagy utána élt szenthez hasonlóan Szent Josemaría a

keresztény halálról beszélve világos és derűlátó módon fogalmazott: ***Ne félj a haláltól. – Fogadd el már most, nagylelkűen, amikor Isten akarja, ahogy Isten akarja, ahol Isten akarja. – Ne kételkedj: jönni fog akkor, ott és úgy, ahogy az a legjobb, ahogy azt Isten-Atyád küldi. Köszöntsük szeretettel testvérünket: a halált!***[\[5\]](#)

Sok ember jut most eszembe – az Opus Dei férfi és női tagjai, rokonaik, barátaik és munkatársak –, akik már nagyon közel állnak ahhoz, hogy lelküket átadják Istennek.

Mindannyiuk számára kérem Istentől a kegyelmet, hogy szentül, békében, Krisztussal azonosulva távozzanak el ebből a világból. **A feltámadt Úr az a remény, amely soha nem fogyatkozik meg és soha nem csal meg (vö. Róm 5,5). (...)** Hányszor fordul elő életünkben, hogy a remények tovatűnnek, szívünk elvárásai nem valósulnak

**meg! Nekünk, keresztényeknek
azonban erőteljes, biztos és szilárd
a reménységünk ezen a földön,
ahová Isten meghívott bennünket.
Reményünk nyitott az
örökkévalóság felé, mert Istenen
nyugszik, aki mindig hűséges.[6]**

Azt javaslom nektek, hogy az elhunyt
híveknek szentelt novemberi hónap
során olvassátok újra a *Katolikus
Egyház Katekizmusának* a végső
dolgokról szóló részeit, és
elmélkedjetek róluk. Reményre és
természetfeletti derűlátásra indít
majd benneteket, valamint új
lendületet merítetek a mindennapi
lelki küzdelemhez. Még a
temetőlátogatások is – amelyek sok
helyen áhítatos hagyományt
képeznek e hetek során – alkalmakká
válhatnak arra, hogy az ismerőseink,
akikkel apostolkodunk,
elgondolkodjanak az örök
igazságokról és egyre jobban
keressék Istent, aki atyai

gyöngédséggel áll mellettünk és hív minket.

A halállal véget ér az az időszak, amikor jó cselekedeteket végezhetünk és érdemeket szerezhethetünk Isten szemében, és azonnal megtörténik a személyes ítélet. Az Egyház hitének részét képezi, hogy „az egyes emberek haláluktól kezdve megkapják örök fizetségüket halhatatlan lelkükben az életüket Krisztushoz mérő különítéletben, hogy tisztulás által vagy közvetlenül bemenjen a mennyei boldogságra, illetve közvetlenül örökre elkárhoztassa magát.”[7]

A különítélet fő tárgya az Isten és a felebarát iránti szeretet lesz, amely a parancsolatok és az állapotbeli kötelességek hűséges teljesítésében mutatkozik meg. Manapság sokan igyekeznek kitérni e tények elől, mintha így el tudnák kerülni Isten

igazságos ítéletét, amelyet mindig áthat az irgalom. Nekünk, Isten gyermekeinek, ***nem kell félnünk sem az élettől, sem a haláltól*** – szokta mondani Szent Josemaría. Ha szilárdan kapaszkodunk a hitünkbe, ha töredelmes szívvel fordulunk az Úrhoz a bűnbánat szentségében, miután megbántottuk, vagy azért, hogy megtisztuljunk hibáinktól, ha gyakran magunkhoz vesszük Krisztus Testét az Oltáriszentségben, nem kell félnünk ettől a pillanattól. Elmélkedjünk arról, amit az Atyánk sok évvel ezelőtt írt: ***Egy szentéletű püspök azt írta: „Mosolyognom kellett, mikor valaki számadásról beszélt, melyet az Úr kér majd. Nem, Ő nem lesz számunkra a szó rideg értelmében vett bíró, – egyszerűen Jézus lesz.” Ezek a sorok, melyek már sok aggódó szívet megnyugtattak, neked is vigaszt nyújthatnak.***[8]

Ráadásul – és ennek még nagyobb örömmel kell eltöltenie bennünket – az Egyház a halál után sem hagyja magára a gyermekeit: minden egyes szentmisében jó Anyaként közbenjár az elhunyt hívek lelkéért, hogy felvételt nyerjenek a dicsőségbe. Törődése novemberben különösen arra indítja, hogy még többet imádkozzon értük. A Műben, az Egyház e *kis részében*, szintén tápláljuk ezt a vágyat azáltal, hogy szeretettel és hálával teljesítjük Szent Josemaría e hetekre vonatkozó útmutatásait, és a szentmise áldozatát és a szentáldozást nagylelkűen felajánljuk az Opus Dei elhunyt híveiért, elhunyt rokonainkért és munkatársakért, valamint a Tisztítótűzben szenvedő valamennyi lélekért. Látjátok, hogy a végső dolgok gondolata egyáltalán nem szomorú, hanem inkább természetfeletti öröme ad okot? Teljes bizalommal várjuk Isten végső hívását és a világ végét az utolsó

napon, amikor Krisztus eljön valamennyi angyala kíséretében, hogy birtokba vegye országát. Akkor majd feltámad minden férfi és nő, aki valaha élt a földön, az elsőtől az utolsóig.

A Katolikus Egyház Katekizmusában azt olvassuk, hogy „hinni a halottak föltámadását a keresztény hitnek kezdeteitől fogva lényeges eleme volt”.^[9] Ezért a kezdetektől fogva mindig voltak, akik nem értették és szembeszegültek vele. Ugyanis „azt általában elfogadják az emberek, hogy az emberi személy élete a halál után szellemi módon folytatódik. De hogyan lehet azt elhinni, hogy ez az oly nyilvánvalóan halandó test képes lesz föltámadni az örök életre?”^[10] Pedig ez valóban így lesz az idők végezetén, Isten mindenható erejének köszönhetően, amint azt kifejezetten állítja a Szent Atanáz-féle hitvallás is: „minden embernek fel kell támadnia testükkel együtt, és

számot kell adni cselekedeteikről. És akik jót cselekedtek, örök életre mennek, akik pedig gonoszat, örök tűzre.”[11]

Az Atyaisten szeretetteljes leereszkedése csodálatra méltó. Testből és lélekből, vagyis anyagból és szellemi lélekből álló lényeknek teremtett minket, és azt akarja, hogy így térjünk vissza hozzá, hogy örökre élvezzük az Ő jóságát, szépségét, bölcsességét az eljövendő életben. Csupán egyetlen teremtmény előzött meg minket ebben a dicsőséges feltámadásban, az Úr egyedülálló rendelése szerint: a Szent Szűz, Jézus Édesanyja és a mi Anyánk, aki testestül-lelkestül felvétetett a mennyei dicsőségbe. Íme, egy újabb ok a reményre és a bizalomteli derűlátásra!

Véssük jól emlékezetünkbe ezeket az isteni ígéreteket, amelyek nem maradnak beteljesületlenül.

Gondoljunk rájuk különösen a fájdalom, a fáradtság, a szenvedés pillanataiban. Figyeljétek meg, hogyan fejezte ki magát Szent Josemaría, amikor egy alkalommal a végső dolgokról prédikált: ***Uram, hiszem, hogy majd feltámadok; hiszem, hogy a testem újra egyesül a lelkemmel, hogy örökké Veled együtt uralkodjon: a Te végtelen érdemeidnek, Édesanyád közbenjárásának és az irántam való szeretetednek köszönhetően.***

[12] Ne gondoljátok azt, hogy ez a levelem a legkisebb mértékben is borúlátó. Épp ellenkezőleg, arra emlékeztet, hogy Isten ölelése vár ránk, ha hűségesek vagyunk.

A holtak feltámadása után következik az utolsó ítélet. Semmi nem változik ahhoz képest, ami már eldőlt a különítélet során, azonban az utolsó ítéletkor „meg fogjuk ismerni a teremtés egész művének, valamint az üdvösség egész rendjének végső

értelmét, megértjük majd a csodálatos utakat, amelyek által gondviselése minden dolgot elvezetett végső céljához. Az utolsó ítélet” – írja a *Katolikus Egyház Katekizmusa* – „meg fogja mutatni, hogy Isten igazságossága győz minden igazságtalanság fölött, amit teremtményei elkövettek, és hogy az Ő szeretete erősebb, mint a halál.”[13]

Természetesen senki sem tudja, hogy mikor és hogyan következik be a történelem ezen utolsó eseménye, sem az anyagi világ azt kísérő megújulása: ez Isten gondviselésének titka. A mi dolgunk az, hogy virrasszunk, mert – amint arra sokszor intett az Úr – *nem tudjátok sem a napot, sem az órát.*[14]

A Hiszekegyről szóló egyik katekézise során Ferenc pápa arra intett, hogy az ítéletről való elmélkedés **soha ne töltsön el bennünket félelemmel.**

Inkább késztesen arra, hogy jobban megéljük a jelent. Isten felkínálja nekünk irgalmasságát és türelmét ebben az időszakban, hogy mindennap megtanuljuk felismerni őt a szegényekben és kicsinyekben, hogy a jó érdekében cselekedjünk, hogy éberek legyünk az imában és a szeretetben.^[15] Az örök igazságokról való elmélkedés természetfelettibbé válik bennünk *Isten szent félelme*, a Szentlélek ajándéka révén, amely arra indít – ahogy Szent Josemaría fogalmazott –, hogy irtózzunk a bűntől annak minden formájában, hiszen a bűn az egyetlen dolog, amely eltávolíthat bennünket az Atyaisten irgalmas terveitől.

Leányaim és fiaim, elmélkedjünk mélyen ezekről a végső igazságokról. Így eltelünk több reménnyel és optimizmussal a nehézségek láttán, újra meg újra felállunk a kicsi vagy nem is annyira kicsi kudarcok után –

Isten nem tagadja meg tőlünk kegyelmét –, amikor arra az örök boldogságra gondolunk, melyet Krisztus megígért nekünk, ha hűségesek vagyunk. „Ezt a Szentháromsággal való tökéletes életet, ezt az életközösséget a Szentháromsággal, a Boldogságos Szűz Máriával, az angyalokkal és az összes szentekkel nevezzük »mennyországnak«. A mennyország az ember végső célja és legmélyebb vágyainak beteljesedése, a végső és teljes boldogság állapota.”[16]

Mennyország: „szem nem látta, fül nem hallotta, amit Isten azoknak készített, akik Őt szeretik”. Nem buzdít küzdelemre az Apostol e mondata? [17]

Én pedig hozzáteszem: gyakran gondolsz a mennyországra? Tele vagy reménnyel, amiért az Úr végtelenül szeret? Emeljük fel szívünket a Szentháromsághoz, aki soha nem hagy minket magunkra.

Már hallottátok a hírt, hogy október 18-án a Szentatya audiencián fogadott. Milyen jó együtt lenni a Pápával! Hangot adott a Prelatúra iránti szeretetének és az egész világon végzett apostoli munka miatt érzett hálájának. Gyermekeim, íme, egy újabb ok arra, hogy ne lankadjunk el az érte, a szándékaiért és a munkatársaiért felajánlott imádságban. Néhány napja olvastuk az egyik olvasmányban, ahogy Áron és Húr reggeltől estig kitérve tartotta Mózes karját, hogy Izrael vezére fáradhatatlanul tudjon közbenjárni népéért.[18] A mi feladatunk és minden keresztényé, hogy imádságunkkal és önmegtágadásainkkal megtartsuk a Pápát azon küldetése teljesítésében, amelyet Krisztus az Egyházban rábízott.

November 22-én újabb évfordulója lesz annak, amikor Szent Josemaría 1937-ben, a Pireneusokon való

átkelés során rátalált a rialpi rózsára. Mindez a Szűz Mária bemutatásának ünnepét követő napon történt, és az Atyánk a rózsában egy égi jelet látott, amely arra intette, hogy folytassa az útját, hogy szabadon végezhesse papi szolgálatát olyan helyeken, ahol tiszteletben tartják a vallásszabadságot. Ez az évforduló újabb meghívás a Szűzanyától arra, hogy jobban figyeljünk rá.

Imádkozzatok továbbra is a szándékaimért. Ezekben a napokban imádkozzatok különösen azokért a fivéreitekért, akiket 9-én szentelek diakónussá. Készüljünk Krisztus Király ünnepére azzal a reménnyel és derűlátással, amelyet az örök igazságokról való elmélkedés egyre növel a szívünkben. Adjunk hálát az Úrnak az Opus Dei személyi prelatúrává alakításának újabb évfordulójáért is, amelyet november 28-án ünnepelünk.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2013. november 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa (Találkozni Krisztussal)*, 129

[2] KATOLIKUS EGYHÁZ
KATEKIZMUSA, 988

[3] *Fil* 1,21 és *2Tim* 2,11

[4] KATOLIKUS EGYHÁZ
KATEKIZMUSA, 1010

[5] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 739

[6] FERENC PÁPA: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2013. április 10.

[7] KATOLIKUS EGYHÁZ
KATEKIZMUSA, 1022

[8] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 168

[9] KATOLIKUS EGYHÁZ
KATEKIZMUSA, 991

[10] *Ugyanott*, 996

[11] *Quicumque*, vagy Szent Atanáz-
féle hitvallás, 38-39

[12] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy elmélkedésről, 1948. december
13.

[13] KATOLIKUS EGYHÁZ
KATEKIZMUSA, 1040

[14] *Mt* 25,13

[15] FERENC PÁPA: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2013. április 24.

[16] KATOLIKUS EGYHÁZ
KATEKIZMUSA, 1024

[17] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 751

[18] *Vö. Kiv* 17,10-13

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2013-
novemberi-levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2013-novemberi-levele/) (2025.04.16.)